

JO NESBØ

EL REGNE

Traducció de
Laura Segarra Vidal

Proa

JO NESBØ

EL REGNE

Traducció del noruec de
Laura Segarra Vidal

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: maig del 2021

Títol original: *Kongeriket*

© Jo Nesbø, 2020
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

Per la traducció: © Laura Segarra Vidal, 2021

Amb el suport del Departament de Cultura

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-7588-887-3
Dipòsit legal: B.5.697-2021

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

El vaig sentir abans de veure'l.

En Carl havia tornat. No sé per què em va venir a la memòria el Dog —feia vint anys d'allò—, però potser sospitava que aquell retorn sobtat a casa sense anunciar era pel mateix que aleshores. Pel mateix de sempre. Perquè necessitava l'ajuda del seu germà gran.

Jo era al pati. Vaig mirar el rellotge: dos quarts de tres. M'havia enviat un missatge de text i prou per dir-me que arribarien cap a les dues. Ben mirat, però, el meu germà petit sempre ha estat optimista de mena, sempre ha promès una mica més del que pot complir. Vaig contemplar el paisatge —el poc que sobresortia de la capa de núvols a sota meu—. El vessant de l'altra banda de la vall semblava flotar en un mar gris. Aquí dalt, la vegetació havia començat a agafar un to vermellós de tardor. Per sobre meu, el cel era blau i pur com la mirada d'una noieta innocent. L'aire era fred i agradable, i se m'enganxava als pulmons si l'aspirava massa ràpid. Em feia la sensació que estava tot sol i que tenia el món sencer només per a mi. Bé, tampoc el món sencer, més aviat simplement un mont Ararat amb una granja al capdamunt. Resulta que els turistes pujaven amb cotxe des del poble per la carretera sinuosa per veure les vistes i, més tard o més d'hora, acabaven al pati de la granja. Llavors acostumaven a preguntar-me si continuava explotant el minifundi. Aquells idiotes es devien referir a això com a minifundi perquè es pensaven que una granja com cal ha de ser com les de les terres

baixes, amb grans camps, graners sobredimensionats i masos enormes i ostentosos. No havien vist mai què podia fer una tempesta a la muntanya amb una teulada una mica massa gran ni havien provat d'escalfar una habitació una mica massa espaiosa quan el vent fred travessava la paret a trenta graus sota zero. No coneixien la diferència entre les terres conreades i els ermossos, ni sabien que una granja de muntanya és pastura per als animals i que pot ser un regne desolat, però que ocupa molta més extensió que el paisatge cultivat groguenc i carrinçó dels pagesos de terra baixa.

Feia quinze anys que vivia aquí tot sol, però ara allò s'havia acabat. Un motor V8 grunyia i grinyolava en algun lloc sota la capa de núvols. Sonava tan a prop que ja devia haver passat el revolt del Japó, a mitja pujada. El conductor va trepitjar l'accelerador, el va deixar anar, va fer un dels revolts en forma de U i va tornar a trepitjar l'accelerador. S'anava acostant. El soroll indicava que el conductor havia passat per aquests revolts abans. I ara que distingia els matisos del so del motor, els sospirs fonsos quan canviava de marxa, el baix profund que només té un Cadillac quan circula amb una marxa curta, vaig saber que era un DeVille. El mateix vehicle enorme de color negre que havia tingut el pare. Evidentment.

I vet aquí que despuntava la graella agressiva d'un DeVille en tombar el revolt de les Cabres. Negre. Tanmateix, era un model més recent; jo suposava que més o menys del 85. Amb el mateix acompanyament sonor, però.

El cotxe va pujar fins on era jo i es va abaixar la finestreta del conductor. Esperava que no es notés, però el cor m'anava a cent. Quantes cartes, SMS, correus electrònics i converses telefòniques havíem bescanviat tots aquells anys? No gaires. I, no obstant això, havia passat un sol dia sense que pensés en en Carl? Amb prou feines. Amb tot, era millor trobar-lo a faltar que haver de bregar amb els seus problemes. El primer que em va cridar l'atenció va ser que havia envellit.

—Dispensi, senyor meu, però hem arribat a la granja dels famosos germans Opgard?

I després va fer un somris burleta. Em va dedicar aquell somriure càlid, agradable i irresistible, i va ser com si el pas del temps s'esborrés de la seva cara i del calendari que deia que havien passat quinze anys des de l'última vegada que ens vam veure. La seva mirada, però, també era inquisitiva, com si estigués sondant el terreny.

Jo no tenia ganes de riure. Encara no. Però no me'n vaig poder estar.

Es va obrir la porta del cotxe. En Carl em va oferir una abraçada i jo la vaig acceptar. Alguna cosa em diu que hauria d'haver estat al revés. Que era jo —el germà gran— qui hauria d'haver ofert els meus braços a qui venia a casa. Però en algun punt del camí, l'assignació de rols entre en Carl i jo s'havia diluït. Ell havia crescut més que jo, físicament i com a persona, i era ell qui duia la batuta, almenys quan estàvem en companyia d'altres. Vaig tancar els ulls, vaig sentir un calfred i vaig respirar, tremolós, aspirant l'olor de la tardor, del Cadillac i del meu germà petit. Feia servir algun perfum de senyor, com se sol dir.

La porta del copilot s'havia obert.

En Carl em va deixar anar i em va dirigir al voltant de l'enorme davantera del cotxe fins a la dona que estava dreta girada cap a la vall.

—Això és preciós de debò —va dir ella. Tenia una figura petita i delicada, però una veu fonda. L'accent era acusat i li fallava l'entonació, però en qualsevol cas allò era noruec. Em preguntava si havia assajat aquella frase mentre venien cap aquí, si havia decidit que era el que calia dir, tant si ho pensava com si no. Una frase que faria que em caigués bé, tant si jo ho volia com si no. Llavors es va girar cap a mi i em va somriure. El primer que vaig veure va ser que tenia la cara blanca. No pàl·lida, sinó blanca com la neu que reflecteix la llum, de manera que gairebé era difícil veure-li els contorns del rostre. El segon va ser que

tenia una parpella mig abaixada, com un estor, com si la meitat d'ella estigués terriblement somnolenta. L'altra meitat, però, semblava ben desperta. Un ull marró vivaç que em contemplava des de sota d'una cabellera pèl-roja encesa, tallada curta. Duia un abric negre senzill sense entallar i a sota tampoc hi havia indicis que hi hagués cap forma; només un jersei de coll alt negre que sobresortia de l'escot. Ben mirat, la primera impressió era la d'un noi molt delicat fotografiat en blanc i negre, però a qui després se li havien acolorit els cabells. Com que en Carl sempre havia tingut ganxo, em vaig quedar una mica sorprès, sincerament. No era que no fos agraciada, perquè ho era, però no era espantosa, com diuen per aquí. Continuava somrient i, com que les dents no es distingien gaire de la pell, volia dir que també eren blanques. En Carl també tenia la dentadura blanca, sempre l'havia tingut així, a diferència de mi. Solia dir de broma que la llum del dia li blanquejava les dents perquè somreia molt més que no jo. Potser era allò el que els havia enamorat l'un de l'altre: la dentadura blanca. La imatge reflectida. Perquè, tot i que en Carl era alt i ample, de cabells clars i d'ulls blaus, jo hi vaig percebre l'afinitat de seguida. Un sí a la vida, com se sol dir. L'optimisme, la voluntat de veure el millor en les persones. En un mateix i en els altres. Bé, la noia, encara no la coneixia.

—Ella és... —va començar en Carl.

—Shannon Alleyne —el va interrompre ella, amb veu de contralt, i em va estendre una mà tan petita que em feia la sensació d'agafar una pota de pollastre.

—Opgard —va afegir en Carl amb orgull.

La Shannon Alleyne Opgard volia que ens estrenyéssim la mà més estona que no jo. En això també vaig reconèixer en Carl. Hi ha qui s'esforça a caure bé més que d'altres.

—*Jet-lagged?* —vaig preguntar, i me'n vaig penedir a l'instant. Em sentia com un idiota. No perquè no sabés què és el jet-lag, sinó perquè en Carl sabia que jo mai havia travessat ni un fus horari i que, per tant, la resposta no em diria gaire.

En Carl va fer que no amb el cap.

—Vam aterrar fa dos dies. Havíem d'esperar el cotxe, que venia amb vaixell.

Vaig assentir amb el cap i vaig mirar la placa de la matrícula. MC. Mònaco. Exòtica, però no prou per demanar-li si me la donaria en cas que hagués de canviar-la. Al despatx de la gasolinera tenia penjades matrícules caducades de l'Àfrica Equatorial Francesa, de Birmània, de Basutolàndia, de l'Hondures Britànica i de Johor. El llistó era alt.

La Shannon va mirar en Carl, em va mirar a mi i després va tornar a girar els ulls cap a en Carl. Somreia. No sé per què, potser tan sols estava contenta de veure en Carl i el seu germà gran —el seu únic parent pròxim— rient plegats. Perquè la petita tensió que hi havia hagut s'havia afluixat. Perquè ell —perquè ells— eren benvinguts a casa.

—Li ensenyis la casa a la Shannon mentre jo hi entro les maletes? —va proposar en Carl, mentre obria el *trunk*, com l'anomenava el pare.

—Em sembla que tardarem més o menys el mateix que ell —vaig murmurar a la Shannon, que venia darrere meu.

Vam fer la volta a la casa fins a la banda nord, on hi ha l'entrada principal. Francament, no sé per què el pare no va posar la porta just davant del pati i de la carretera. Perquè li agradava veure l'abast de les nostres terres cada dia quan sortia, potser. O perquè era més important que el sol escalfés la cuina que no el rebedor. Vam creuar el llindar i vaig obrir una de les tres portes que donaven al rebedor.

—La cuina —vaig dir, i vaig percebre l'olor de greix ranci. Havia fet aquesta olor sempre?

—Que bonica —va mentir. D'acord, l'havia endreçat, fins i tot l'havia netejat, però bonica, no ho era. Amb uns ulls com unes taronges, i potser una mica preocupada, va resseguir la

xemeneia que sortia de l'estufa de llenya i travessava un forat serrat al sostre que comunicava amb el primer pis. L'esclatxa perquè no es calés foc a la fusta era un cercle tan perfecte que el pare deia que era fusteria fina. En aquest cas, n'era l'únic exemplar a la granja, juntament amb els dos forats circulars idèntics que hi havia al comú.

Vaig encendre i apagar l'interruptor del llum per demostrar-li que, malgrat tot, teníem instal·lació elèctrica.

—Un cafè? —li vaig preguntar, mentre obria l'aixeta.

—Gràcies, potser més tard.

Almenys havia après les frases de cortesia.

—En Carl en voldrà —vaig dir, i vaig obrir l'armariet de la cuina. Vaig tragar i remenar fins que no vaig trobar la cafetera. Al cap i a la fi, havia comprat cafè molt per primera vegada en... En una llarga temporada. M'ho havia manegat durant molt de temps amb el cafè instantani. I en el moment en què vaig posar la cafetera sota l'aixeta, em vaig fixar que, per costum, havia obert l'aigua calenta. Vaig notar que se m'escalfaven una mica les orelles. Tanmateix, qui ha decidit que el cafè en pols amb aigua calenta de l'aixeta ha de ser una cosa trista? El cafè és cafè i l'aigua és aigua.

Vaig posar la cafetera a la placa, vaig engegar el fogó i vaig fer les dues passes fins a la porta d'una de les dues sales que aparedaven la cuina. L'orientada cap a l'oest era el menjador, que a l'hivern estava tancat i feia d'amortidor contra el vent de ponent. Llavors fèiem tots els àpats a la cuina. Cap a l'est hi havia la sala d'estar, amb llibreries, un televisor i una estufa de llenya. A la banda sud, el pare havia autoritzat l'única extravagància de la casa: un porxo vidrat i encastat que ell anomenava *porch* i la mare, *jardí d'hivern*, encara que, per descomptat, a l'hivern estava tancat i ben parapetat darrere d'uns finestrons. A l'estiu, però, el pare seia allà xuclant el seu tabac *smus* Berry i bevent-se una o dues Budweisers —una altra extravagància—. Per comprar aquella cervesa americana rossa havia

d'anar a la ciutat, i les capsas platejades amb l'*snus* en porcions Berry les hi enviava de l'altra banda de la bassa gran un parent dels Estats Units. Quan jo era petit, el pare em va explicar que, a diferència de la merda sueca, l'*snus* americà passa per un procés de fermentació, cosa que es nota quan el tasses. «Com el bourbon», deia el pare, que afirmava que els noruecs feien servir aquella merda sueca només perquè no tenien més coneixement. Bé, jo en tenia més, i quan vaig començar a xuclar *snus*, va ser el Berry. En Carl i jo solíem comptar les ampolles buides que el pare deixava a l'ampit de la finestra. Sabíem que si se'n bevia més de quatre, es podia posar a plorar, i ningú vol veure plorar el seu pare. I, ara que hi penso, potser per això rarament em bevia més d'una o dues cerveses. No volia plorar. En Carl es posava content quan s'emborratxava i potser per això no veia la necessitat d'imposar-se aquesta mena de límits.

De manera que pensava en tot això, però no deia res, mentre pujàvem les escales i ensenyava a la Shannon el dormitori més gran, que el pare anomenava *master bedroom*.

—Fantàstic —va dir.

Li vaig ensenyar la nova cambra de bany, que ja no era nova, però que, al cap i a la fi, era el més nou que hi havia a casa. Segurament no m'hauria cregut si li hagués dit que ens havíem criat sense. Que ens rentàvem a la cuina, amb aigua escalfada a l'estufa. Que la cambra de bany va arribar després de l'accident. Si era cert el que m'havia escrit en Carl, que ella era de Barbados, d'una família que s'havia pogut permetre enviar-la a la universitat al Canadà, llavors li seria difícil imaginar-se com era compartir aigua grisencs amb el germà mentre us congeleu a peu dret davant la tina en ple hivern. Paradoxalment, però, el pare tenia un Cadillac DeVille aparcat al pati, perquè sí que havíem de tenir un cotxe com cal.

La porta del dormitori infantil s'havia bombat i vaig haver de fer força a la maneta per obrir-la. Ens va venir un cop d'aire viciat i de records, com si procedís d'un armari amb roba

vella que has oblidat que tenies. Al llarg d'una de les parets hi havia un pupitre amb dues cadires l'una al costat de l'altra. Contra la paret del davant, una llitera. Pel costat del peu de la llitera passava la xemeneia de l'estufa que sortia del forat a terra.

—Aquest era el quarto d'en Carl i meu —vaig dir.

La Shannon va assenyalar la llitera amb el cap.

—Qui es posava a dalt?

—Jo —vaig dir—. El més gran. —Vaig passar el dit per la capa de pols del respatller d'una de les cadires.— Avui em traslladaré aquí. Així podeu agafar el dormitori gran.

Em va mirar espantada.

—Però, estimat Roy, no volem que...

Em vaig concentrar a dirigir la mirada cap a l'únic ull que tenia obert. Que no és una mica estrany tenir els ulls marrons quan ets pèl-roja i tens la pell blanca com la neu?

—Vosaltres en sou dos. Jo en soc un i no hi ha problema. D'acord?

Va passejar els ulls de nou per l'habitació.

—Gràcies —va dir.

Vaig entrar davant d'ella al dormitori de la mare i el pare. L'havia airejat a fons. Tant se val l'olor que faci la gent, a mi no m'agrada flairar-la. Excepte la d'en Carl. En Carl feia una olor, si no bona, d'allò més autèntica. Feia olor de mi. De nosaltres. Quan en Carl es posava malalt durant l'hivern —i ho feia sempre—, jo baixava de la llitera i m'estirava al seu costat. I la seva olor era com havia de ser, encara que se li hagués quallat la suor de la febre a la pell o l'alè li fes pudor de vòmit. Ensumava en Carl, m'arraulia tremolant contra aquell cos ardent i aprofitava la calor que desprenia per escalfar-me. La febre d'un, l'estufa de l'altre. Viure aquí dalt et fa ser pràctic.

La Shannon es va dirigir a la finestra i va mirar enfora. S'havia deixat l'abric posat i botonat. Suposo que li semblava que a casa feia fred. Al setembre. La cosa pintava malament de cara a

l'hivern. Vaig sentir en Carl sotraguejant amb les maletes mentre pujava aquelles escales estretes.

—En Carl diu que no sou rics —va dir—, però tot el que es veu des d'aquí us pertany a tu i a ell.

—És veritat, però tot plegat no és més que un ermàs.

—Un ermàs?

—Terreny verge —va dir en Carl des de la porta, panteixant i somrient—. Pastura per a ovelles i cabres. No es poden cultivar gaires coses en una granja de muntanya. Com veus, fins i tot hi ha pocs arbres. Però ja farem alguna cosa amb aquest *skyline*. O què, Roy?

Vaig assentir amb el cap parsimoniosament. Amb la mateixa parsimònia amb què havia vist els pagesos grans assentir quan era petit i em pensava que passaven un munt de coses complicadíssimes darrere d'aquells fronts arrugats, i que els costaria massa temps i potser els resultaria impossible expressar-ho tot amb el nostre parlar senzill de poble. A més, semblava que aquests homes adults que movien el cap tenien un acord tàcit, perquè l'assentiment parsimoniós d'un solia tenir com a resposta el de l'altre. I ara jo també assentia amb parsimònia, tot i que no entenia gaires més coses que llavors.

Per descomptat, hauria pogut preguntar a en Carl què volia dir, però probablement no m'hauria donat la resposta. Respostes sí, una pila, però la resposta en qüestió, no. I potser tampoc em calia. Estava content de tenir en Carl de tornada i no pensava molestar-lo amb aquella pregunta en aquell moment: per què coi havia tornat?

—En Roy és molt amable —va dir la Shannon—. Ens ha donat aquesta habitació.

—Comptava que no tornaries per instal·lar-te al nostre quarto —vaig fer.

En Carl va assentir amb el cap. Amb parsimònia.

—Llavors això no és gaire recompensa —va dir, mentre m'ensenyava una caixa enorme. De seguida vaig veure què era.

Berry—. Collons, com m'alegro de tornar-te a veure, germà —va dir en Carl, amb la veu espessa. Va venir cap a mi i em va tornar a abraçar. Aquest cop sí que em va estrènyer de debò. Jo li vaig tornar l'abraçada. Notava que tenia el cos més tou, amb una mica més de mitxelins. Sentia la pell de la seva mandíbula contra la meua, una mica més flonja; la barba em gratava, encara que s'havia afaitat feia poc. La llana de l'americana tenia un tacte agradable, ben teixida. I la camisa, que abans no feia servir mai. Fins i tot li havia canviat la manera de parlar; ara parlava com a ciutat, com fèiem ell i jo de vegades quan volíem imitar la mare.

No passava res, però. Feia la mateixa olor d'abans. L'olor d'en Carl. Em va apartar una mica i em va mirar. Aquells ulls de bellesa femenina brillaven. Collons, probablement els meus també.

—S'està fent el cafè —vaig dir, amb la veu entelada, però no massa, i em vaig dirigir a les escales.

Quan em vaig estirar al llit aquella nit, em vaig parar a escoltar els sorolls de casa, per veure si sonava diferent ara que tornava a estar plena de gent. No era així. Cruixia, gargamellejava i xiulava com de costum. També vaig parar l'orella per si se sentia res des del *master bedroom*. Com que en aquesta casa se sent tot, encara que el bany és entre els dormitoris, sentia una remor de veus. Que parlaven de mi? Li preguntava la Shannon a en Carl si el seu germà gran sempre era tan callat? Si en Carl creia que a en Roy li havia agradat la cassola de *chili con carne* que ella havia preparat? Si a aquest germà callat li havia agradat de debò el regal que li havia dut i que li havia costat tant d'aconseguir per mitjà d'uns parents, una placa de matrícula de segona mà de Barbados? Que no li queia bé, ella, al germà gran? I en Carl li contestaria que en Roy era així amb tothom, que li havia de donar temps. I ella diria que potser en Roy estava gelós

d'ella, que segur que a en Roy li semblava que ella li havia pres el germà, que al cap i a la fi, era l'únic que tenia. I en Carl riuria, li acaronoraria la galta i li diria que no es capfiqués amb aquestes coses, que només havia passat un dia, que tot aniria bé. I ella li posaria el cap al tou de l'espatlla i li diria que segur que tenia raó, però que, amb tot, estava contenta que en Carl no fos com el germà. Que en un país amb tan poca delinqüència era estrany dedicar-se a desconfiar dels altres com si tinguessis una por constant que et fotessin.

O potser estaven cardant.

Al llit de la mare i el pare.

«Qui s'ha posat a dalt?», els demanaria l'endemà a l'esmorzar. «El més gran?». I em miraria les cares bocabadades. Llavors sortiria a l'aire tallant del matí, em ficaria al cotxe, deixaria anar el fre de mà, notaria el bloqueig de la direcció i veuria apropar-se el revolt de les Cabres.

De l'exterior venia una melodia llarga, bonica i trista. Una daurada grossa. L'ocell solitari de la muntanya, prim i seriós. Un ocell que et segueix quan surts a caminar, que et cuida, però sempre a una distància prudent. Com si tingués massa por de fer un amic, però que, no obstant, necessita algú que l'escolti quan canta sobre la seva solitud.